

DEEL 1

KRISTER EN IK

UITSTAPPEN ALLEMAAL

‘Nou, stap hier maar uit,’ zei de buschauffeur.

‘Maar...’ zei ik.

De man keek me aan en trommelde met zijn vingers op het enorme stuur.

Hij had een grijze baard en een paardenstaart.

De deuren gingen sissend open en hij knikte naar de koude duisternis.

Het enige wat je daarbuiten zag waren sparren en straatlantaarns en vieze, grauwe sneeuw. Er liep een fietspad regelrecht het donker in, waar het verdween. Ik zou de weg naar huis nooit vinden.

‘Zo,’ zei hij. ‘Nu wegwezen, jij. We kunnen hier niet stilstaan om koude lucht binnen te laten.’

Alsof ik de deuren had opengedaan.

Ik kreeg steken in mijn buik, koude en gemene steken. Als ik mijn mond open zou doen, zou ik meteen gaan huilen, dat wist ik, dus ik zei niets. Ik zwaaide maar wat, en toen stapte ik naar beneden. De onbekende wildernis in.

Het was februari en ijskoud, tranen bevroren tot spitse pareltjes op je wangen. Waarschijnlijk zou ik hier in het bos doodgaan. Doodvriezen in de nacht en tegen de ochtend door een enkele hardloper worden gevonden.

‘Ga nou niet zitten wegdromen,’ had papa gezegd toen ik in de bus zou stappen. ‘Ik kom je straks ophalen, oké?’

‘Oké,’ had ik geantwoord, en daarna hadden we elkaar een knuffel gegeven en hij had gezegd dat hij het cool van me vond dat ik in mijn eentje naar de handbaltraining durfde te gaan, en toen had zich door heel mijn lichaam warmte verspreid.

Nu stond ik te rillen van de kou.

Ik had wél zitten wegdromen, precies zoals papa had vermoed. En plotseling was de bus gestopt en blijven staan en de buschauffeur was gaan omroepen ‘uitstappen allemaal’, en ik had om me heen gekeken en beseft: allemaal, dat was dus ik.

‘Eindhalte voor alle passagiers,’ had hij zo luid in de microfoon geroepen dat het in de lege bus weergalmde.

Ik ging in het bushokje zitten, maar daar was het ook al zo ijskoud.

‘Papa,’ zei ik hardop, maar er was niemand die het kon horen.

‘Krister,’ zei ik daarna, want op de een of andere manier gaf zijn naam me een veiliger gevoel.

Alsof Krister er zou kunnen komen aanvliegen als een superheld om zijn kleine broer te redden. Zo voelde het als ik aan hem dacht.

Maar Krister kon niet vliegen. Krister was geen superheld.

Toen moest ik aan Naima denken, mijn beste vriendin. Ik zat te dromen over hoe ze me miste en over al het moois dat ze op mijn begrafenis zou zeggen. Het zou een kleine begrafenis zijn, alleen voor de directe nabestaanden. Krister, papa en Naima. En Zozou uiteraard. Zozou van de stortplaats waar we altijd rondhingen, ik bedacht dat hij misschien iets zou kunnen zingen. ‘Wijs me de weg naar huis’ zou misschien wel gepast zijn... Dat lied draaide papa altijd thuis in de keuken.

Op dat moment hoorde ik een welbekend sissend geluid. Als dat van busdeuren, of zo.

En toen iemand die iets zei. Plus een bulderende motor.

Ik keek omhoog en zag die grijze baard. Maar ik zag ook een paar vriendelijke ogen.

‘Ja hé, huppekee, naar binnen nu!’

Ik wist niet wat ik moest zeggen.

‘Ik rijd je wel,’ zei de buschauffeur en ik geloof dat hij lachte onder zijn snor.

‘Hoeft niet,’ fluisterde ik.

Ik weet echt niet waarom ik dat zei, maar het floepte er zomaar uit. Ik was vast een beetje bang voor hem.

‘Jawel, hup naar binnen, knul,’ zei hij. ‘Kom op!’

En ten slotte zat ik daar, helemaal vooraan in de bus, met bevroren tenen en tranen, en de baard verontschuldigde zich.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Ik kreeg echt een verdomd slecht geweten. Je kunt een jongen toch niet zomaar eruit gooien?’

‘Nee, dat kun je echt niet doen,’ zei ik snotterend.

‘Bij een eindhalte,’ zei hij.

‘In *the middle of nowhere*,’ zei ik (zo’n beetje het enige Engels dat ik ken).

Hij bulderde van het lachen.

‘Nee, dan ben je verdomme niet goed wijs!’

‘Dan ben je een gangster,’ zei ik.

Hij lachte weer die bulderlach.

‘Maar ik wilde gewoon opschieten en naar huis dus!’ zei hij daarna.

‘Dat wil ik ook,’ zei ik. ‘Dat wil ik bijna altijd.’

Toen vroeg hij hoe ik heette en toen ik zei dat ik Kaj heette, zei hij ‘dat is mooi’. Over zijn naam, Percy, zei ik niets. Liever leunde ik met mijn hoofd tegen de ruit, en zag de wereld die daarbuiten voorbijkwam. Het was net alsof ik nog nooit eerder bedacht had hoe groot die was, de wereld.

Zo veel huizen, zo veel marktpleinen, en al die pleinen zagen er zo’n beetje hetzelfde uit. Alleen de namen van de pizzeria’s, die waren verschillend.

Ik zat daar te staren. Voelde me zo klein, en tegelijkertijd zo groot.

Ik zag die hoge huizen en alle ramen waaruit licht scheen.

Ik zag de parken en de pleinen en de bruggen.

Overall woonden mensen! Mensen zoals ik.

Alle levens die daar aan de gang waren, net als dat van mij en van Krister en van papa.

Het was alsof ik, in die bus, juist op die ijzige winteravond, pas echt snapte dat het oneindig was.

‘Zo is het,’ zei Krister. ‘Het universum is oneindig en waarschijnlijk zijn er ontelbaar veel universums.’

Ik was thuisgekomen, Krister had papa gebeld en papa had de deur opengegooid en me geknuffeld. Ik had nog wat gehuild en papa’s ogen waren ook gaan glanzen. Nu was alles goed. We zaten aan tafel, papa had spaghetti gemaakt en als toetje was er ijs. Ik had verteld dat ik snapte dat de wereld oneindig was.

‘Dus ontelbaar veel universums?’ vroeg ik verbaasd.

‘Parallele universums, precies,’ zei Krister.

Krister wist alles. In elk geval over zulke dingen.

Papa zuchtte. Hij vond dat een beetje akelig. Want, zo zei hij, als er ontelbaar veel universums bestonden moest dat wel betekenen dat er in een ander universum een vader met twee kinderen zat die precies zo waren als wij, en de sneeuw daarbuiten was net zo vuil en vies, maar binnen in de kleine woning was het warm en waren de lichten aan, en een van die kinderen, de jongste, was zojuist bijna zoekgeraakt in een zwart gat vlak bij Fagersjö, of hoe het daar ook heette, maar hij was thuisgebracht door een baardige buschauffeur die Percy heette en van die vriendelijke ogen had. Maar. In dat andere universum, daar lagen geen ijsjes in de diepvries.

‘Precies,’ zei Krister.

‘En in nog een ander zitten alleen papa en ik, maar geen Krister,’ zei ik en ik hoopte dat hij op z’n minst een beetje chagrijnig zou worden.

Maar zoals gewoonlijk zei Krister alleen maar: ‘Precies!’

Toen had ik nog een vraag over die naam die de aardige gangsterchauffeur zei dat hij had.

‘Percy,’ zei ik. ‘Percy, kun je echt zo heten?’

‘Eigenlijk niet,’ zei papa.

‘Precies,’ zei Krister.

Toen praatten we even over wat je moest doen als je zoekraakte. Nou ja, volgens Krister kon je niet zeggen dat je zoekraakte, hij vond dat je altijd was waar je was, maar ik snapte wat papa bedoelde. Ik had me, toen ik in dat bushokje zat te dromen over mijn eigen begrafenis, best wel verloren gevoeld.

‘Je moet toch een telefoon hebben,’ zei ik. ‘Zodat je je broer kunt bellen.’

‘Misschien wel,’ zei papa.

Daarna lagen Krister en ik naast elkaar op de bank *Star Wars*-clips te kijken en ijs te eten, al mochten we daar eigenlijk nooit ijs eten. Dat was het beste aan verloren raken. Dat het een bijzondere avond werd daarna, met speciale regels en een heerlijk gevoel.

‘Wat een geluk dat je toevallig gevonden werd,’ zei Krister met die piepstem van Yoda.

Ik schoot in de lach.

‘Wat een geluk dat er ijs in de diepvries ligt,’ zei ik toen.

Al was het allerbeste aan dit universum eigenlijk dat hij echt bestond en daar naast mij lag. Hij, Krister, mijn broer.

Voor mij was hij een beetje zoals Yoda in *Star Wars*.

Hij had de Kracht. *The Force*.

Natuurlijk maakten we wel eens ruzie, maar meestal over kleinigheidjes en dat ging vrij snel over, want het was verdomd

moeilijk om ruzie te maken met Krister. Hij stond dan maar wat naar mij te kijken terwijl ik gilde en spullen in het rond smeed. Plakstiften en afstandsbedieningen. Hij maakte zich niet druk. Hij schreeuwde nooit, hij vocht nooit, en werd hij toch boos, dan liep hij gewoon weg, ging aan zijn bureau zitten en knutselde verder aan zijn eigen dingetjes.

En als je dan sorry ging zeggen, nadat papa ons geknuffeld en getroost had en even uit zijn slof geschoten was omdat het batterijluikje van de afstandsbediening kapotgegaan was, dan zei Krister gewoon dat het oké was.

‘Kom, Kaj,’ zei hij dan. ‘Kom mij ’ns helpen nu.’

Alsof hij hulp nodig had.

Krister, die in alles de beste was.

Hij was de beste op school en de beste in het hardop voorlezen van de ondertitels voor mij als we samen film keken.

Meestal was Krister degene die mij na school kwam ophalen, en soms mocht Naima met ons mee.

Krister was de beste in de juiste bus vinden en hij wist altijd precies hoe laat het was, zelfs zonder op zijn telefoon te kijken. Hij was de beste in spullen op de stortplaats vinden die we konden gebruiken voor onze robot. Dan straalde zijn gezicht als een bosanemoon die net haar witte blaadjes uitslaat. Een bosanemoon met een grote zwarte bril en warrig rood haar.

De robot moest er zo een als C-3PO worden. Ik had eigenlijk liever een R2-D2 willen hebben, maar het was Kristers idee en hij was de baas.

De beste in dingen verzinnen en de beste in tekenen was hij, mijn broer. En in het vouwen van papieren vliegtuigjes. Hij had er een keer eentje gemaakt dat uit ons raam de weg over vloog en op Naima’s balkon landde. Dat was vooral mazzel, zei hij, maar in dat geval was hij ook de beste in mazzelen.

Er was eigenlijk maar één ding waar hij niet zo geweldig goed in was. Dat was: zo zijn als alle anderen.

Eigenlijk was dat iets goeds. Dat zei papa altijd. Dat je jezelf moest kunnen zijn. Dat je dat moest durven.

Krister durfde het. Of misschien kon hij niet anders. Hij was nou eenmaal wie hij was, weet je. Het punt was alleen dat dat wat problemen gaf.

Zoals met die Sacke, bijvoorbeeld.

DEEL 2

SACKE, DE PISRAT